

IN MEMORIAM

Familievoorstelling op locatie op diverse plekken op een echte begraafplaats

Belichting: Enkel via olielampen.

Rollen: Vader, moeder, zoon en dochter.

(Locatie: bij de poort. Klokkengelui)

MOEDER

Die klokken, hè. Andere mensen worden daar gek van. Ik niet.

Wij wonen vlakbij, mijn man werkt hier en je raakt eraan gewend.

De meeste mensen denken: Oh, weer een begrafenis. Ik denk aan de doop van mijn kinderen.

De klokken luiden. Mensen stromen de kerk in, netjes aangekleed. Zo'n beetje zoals jullie.

Een koor zingt.

Op mijn linkerarm Arno. Op mijn rechterarm Nora. Een tweeling.

Ze dragen witte jurken vol kant en een lange sleep. Mijn schatjes.

Als er water over hun hoofdjes gesprengeld wordt beginnen ze daar een partij te brullen.

Die gezichtjes worden rood, dieprood! Uit mijn borsten: twee fonteintjes melk. Ik voed de tweeling.

Mijn man moest daar natuurlijk een foto van maken.

Op die foto lijkt het net dat die twee kinderhoofdjes mijn borsten zijn.

Twee vuurrode borsten met meters kant eronder.

Ik kijk een beetje raar op die foto. Ik lach maar ik schaam me ook een beetje. *Zoiets: (doet de foto na)*

Mijn kinderen noemen dat de Moeder Maria foto.

En ja, ik lijk wel wat op Maria met die slepen onder mijn boezem.

Als mijn kinderen die foto zien dan lachen ze me uit.

Mijn kinderen lachen graag. Ik ook. Ik zeg altijd: Als je niet meer kan lachen dat is pas triest!

Mijn kinderen lachen me vooral uit als ik bezorgd ben. Ik hoef niks te zeggen. Ze voelen dat.

Deze zomer bijvoorbeeld. We zijn in Oostende. Mijn man en Arno graven Nora in.

Ze krijgt een dikke buik, twee borsten zo groot als voetballen, de picknickmand wordt geplunderd en 2 appels worden tepels. Dan is Arno aan de beurt. Krijgt ook een dikke pens.

Takjes, aangespoeld zeewier, wat vieze rommel dat wordt borsthaar, en natuurlijk, de komkommer wordt zijn piemel. Mijn man, Arno, Nora schaterlachen.

Ik haal de picknickmand uit hun buurt en ik zie ineens twee begraven kinderen.

Een stel meeuwen begint te krijsen. Ik krijg kippenvel.

Zij roepen: 'He mam, zwaai eens naar Adam en Eva!'

Ik ren naar de tweeling, schop het zand weg, het stuift in het rond. 'Wat is er aan de hand?'

Met zijn drieën tillen ze me op, sleuren me door het zand. Smijten me als een zware walvis in de zee.

Ik laat dat niet over me heen gaan, gooi handen vol modder naar mijn kinderen.

D'r ontstaat een moddergevecht.

We zwijgen, graven handen vol drek op, smijten dat over en weer tot we allemaal grijs zien.

De familie Modder.

Net een vreemde gezondheidssekte die aan modder en heilbaden in de Noordzee doet.

De mensen kijken. Het kan ons niks schelen. We zijn gelukkig. Zon, zee, modder, wij viertjes.

's Avonds ga ik nog even bij de kinderen langs, hoewel ze me al gezegd hebben dat ze daar te groot voor zijn. Hun gezichten zijn een beetje verbrand. Gloeiende wangen.

Ik smeer ze in. Arno geeft me een kus en vraagt of hij me geen pijn heeft gedaan met me door het zand te slepen. Nora ligt te snurken op haar kamer.

Ik doe 't lampje uit, en dan vraagt ze met een slaperige stem wie er het bruinst is, Arno of zij.

Ik zeg dat zij de bruinste Nora van de hele wereld is.

Ze geeft me een knuffel en zegt dat ik de liefste moeder van de hele wereld ben.

(De moeder ziet een speelgoed auto staan, pakt die op, haalt een afstandsbediening uit haar jurk en laat de auto voorwaarts bewegen richting veld)

Arno! Hoe vaak moet ik het nog zeggen, dit is onze tuin niet! Ik blijf niet de spullen achter je kont opruimen, hè!

(Loopt vooruit, richting veld. Op het kinderperk zien we Nora, ze steekt theelichtjes aan, die staan in de vorm van het woord: ARNO)

(Locatie: Laan/veld. We horen iemand viool spelen)

ARNO *(komt uit het veld tevoorschijn, in een te kleine pyama, waaruit een vierkant stukje stof ontbreekt)*

Ik ben een engel. Een engel in de portemonnee van mijn vader.

Een kwade droom in de slaap van mijn zusje.

Ik ben het schuldgevoel dat als een lintworm door het lijf van mijn familie knaagt.

Een fantasie in het hoofd van mijn moeder.

Dit had ik aan toen ik stierf. Ik kreeg een aanval, braakte, stikte.

Dit vierkantje bewaart ze in haar handtas.

Hebben jullie nog nooit een engel in pyama gezien? Ik was liever een held geweest:

Batman, Superman, Spiderman, maar ja, met epilepsie kan je niet tegen flatgebouwen klimmen en gillende meisjes redden. En een schuimbekkende samoerai is al helemaal belachelijk.

Samurai ni ishino kagewa, itsumo tsuite marawu.

Jullie vinden mij vreemd, hè. Daar ben ik aan gewend.

Ze hebben mij altijd vreemd gevonden. Ze zeiden het niet maar ze dachten het wel.

Als je elk moment kan vallen, een potje ligt te schuimbekken en zo(...) beweegt, dan ben je eng, vreemd, ja, da's iets anders dan een potje breakdancen, of voorbij racen op skates.

Zo'n vreemde, zo'n mafkeesdebielwatjehalvegaresukkel die kies je niet in je basketbalteam, dan ga je zeker verliezen.

Meisjes nemen geen verkering met een kwijlende Frankenstein. Die hou je beter in de gaten.

Dat deden mijn ouders ook. Ik was hun zorgenkindje.

Hoe zeker je bent, hoe liever ze je vinden.
Hoe zieliger je bent, hoe meer ze van je houden.
Des te belangrijker je wordt. Zorgenkindjes krijgen alle aandacht.
Wat is het toppunt van zieligheid? Dood zijn.
Als je dood bent, dan is iedereen met je bezig.
Ik wou niet zielig zijn. Ik wou gewoon zijn. Nee, ik wou sexy zijn.
Vooral als prins. (*Haalt cassette-records uit zijn pyjama. Zet muziekje op. Doet het dansje van de musical. Buigt*)

Mijn zus en ik spelen mee in Doornroosje, de musical die onze juf Nederlands heeft geschreven.
Nora is een fee. Ik speel de prins. Ik wil dolgraag de prins spelen want dan mag ik Evelien kussen.
Alle jongens willen Evelien kussen, en Evelien wil niemand kussen. Maar ja, nu moet ze.
Ik ben knetter verliefd op Evelien, alleen durf ik niks te zeggen.
Ik hoop dat ik automatisch verkering krijg na de musical.
Nora zegt dat ik een achterlijke imbeciel ben. Ik zeg dat Nora een debiele fee is.
Onze moeder is trots dat haar tweeling belangrijke rollen heeft gekregen.
Ze maakt voor mij een fluwelen kostuum, en een feeënmantel voor Nora.
Avonden en avonden zit ze te naaien. Ik ben zenuwachtig.
Thuis worden ze allemaal gek van mij.
Elke avond zingen we het Doornroosje lied, en repeteren we.
Dan is er de belangrijkste repetitie: de prins kust Doornroosje wakker.
Ik poets mijn tanden, sta uren onder de douche, oefen met mijn hoofdkussen voor de badkamerspiegel.
Dan helemaal hyper naar school.
Evelien ligt op een schoolbank met een bloemetjestafelkleed erover. Heel stil.
Dat kan ze echt heel goed, stilliggen met haar ogen dichtgeknepen. Ze is zo mooi.
Ik buig me voorover. (*doet de kus na*) Evelien krijgt de slappe lach. Ze kan niet meer stoppen.
Ik krijg een epilepsie aanval. Ik val, lig op de grond te stuiptrekken en mijn kroon stuiptrekt mee.
Dat hebben ze me achteraf wel honderd keer verteld. Kinderen beginnen te lachen. Bange ogen.
Stiekem gelach. Vingers die wijzen. De juf raakt in paniek. Mensen boven mij. Vingers in mijn mond.
Telefoons die bovengehaald worden. Gefluister. 'Die zijn hersens zijn niet in orde. Dat ontploft daar in zijn kop. Zie hem liggen. Kakken en kwijlen, zeker? Toch jammer van dat kostuum.'
Evelien begint te janken. Mijn zusje slaat haar armen om me heen. De kinderen worden het lokaal uitgezet. Na een kwartier is alles voorbij. Ik zit verdwaasd op een stoel en weet van niks.
Evelien snottert, begint plotseling te schreeuwen dat ze Doornroosje niet meer wil zijn.
'Ik ben bang. Ik wil niet door zo'n...door hem daar gekust worden.'
Ik ben zo teleurgesteld.
Ik denk aan Batman, Superman, Spiderman, aan mijn lievelingssamoerai Myamoto Musashi.
Nora schreeuwt terug dat er niks aan de hand is, dat ik alleen maar soms een aanval heb, maar Evelien wil niet meer. Ze vindt me raar, eng, vies. Ze wil niet door een raar eng vies ventje aangeraakt worden.
'He stomme randdebiel,' roept Nora. 'zeg nog eens dat mijn broertje raar eng en vies is.'

Evelien zwijgt. Nora is razend. 'Kus hem of ik sla je neus dwars door je stomme kop!'
Evelien zwijgt, schudt nee. Nora geeft haar een stomp in het gezicht. Evelien krijgt een bloedneus.
Nora mag niet meer meedoen. Ik wil niet meer meedoen.
Nora is een gediskwalificeerde fee. Ik ben Prins Epilepsie.

Ik wou verdwijnen, onzichtbaar worden.

Ik trok me terug op mijn kamer en reisde met mijn treinen, mijn modelvliegtuigjes, racewagens met afstandsbediening steeds opnieuw naar Japan. Tokyo, Kyoto, Hokkeido.

Ik werd een held. Een samoerai. Onverzettelijk. Eervol. Moedig.

Ik volg de 'bushidô': de weg van de krijger. Blijf altijd kalm, vooral in het gevecht. Heb je lichaam volledig onder controle. Geen epilepsieaanvallen meer.

Ik lees urenlang Mangastrips en ik hoor de grote Sengoku daimyô Uesugi Kenshin:

'Samurai ni ishino kagewa, itsumo tsuite marawu'

'Hij die aan het leven hangt, zal sterven. Hij die de dood uitdaagt, zal leven.'

In mijn slaapkamer werd alles rustig in mijn hoofd. Ik was niet meer bang voor een aanval.

Voor de kinderen van school. Ik heb een magische katana. Kijk maar, hier.

Ik kom terug. Ik blijf terugkomen.

(Doet een zwaardgevecht met lichtgevend zwaard, verdwijnt weer in het veld tussen de graven)

MOEDER:

Dat doet ie goed, hè. Ik weet het, alle moeders vinden hun kinderen bijzonder. Maar Arno is bijzonder.

Op zijn vierde kon hij al zelf mosselen openmaken met zijn kleine dikke handjes.

Hij heeft eens een hele middag met water gespeeld.

Alle planten waren eindeloos begoten, het hele gazon was nat.

Ik zeg hem dat hij geen water meer krijgt.

Een tijdje later kijk ik naar buiten, en ik zie hem plassen in een gietertje en toen waren de Margieten aan de beurt.

Het is een lieve jongen. Nora en hij kregen allebei een cavia voor hun verjaardag.

Na een week kijkt Nora er niet meer naar om. Maar Arno blijft zorgen voor die stinkende angstige mormels. Ik kan die niet uit elkaar houden. Arno wel:

'De ene met die witte vlek tussen zijn ogen, dat is Myamoto, de ander is Musashi.'

Hij is gek op die beesten. Hij bouwt torens en kastelen van kartonnen dozen voor hen, en dan zie je zo'n snuitje door een scheef uitgesneden raam.

Arno vertelt hen hele avonturen, vol rampen en oorlogen en zo, en dan moeten die beesten vluchten over de loopbrug, een stel aan elkaar getapete melkpakken, hij duwt ze d'rop en dan roetsjen die beestjes naar beneden. Heel grappig. Na het kasteel kwam de luchtballon.

De tweeling had bij de Quick zo'n ballon gevuld met helium gekregen.

Arno had er vier bijgevraagd, en gekregen. Ja, charmeren kan hij ook, als het moet.

Op zijn kamer bouwt hij een luchtballon. Arno wilde ballonvaarder worden, karateka of piloot, maar hij wist natuurlijk dat dat nooit zou gaan. Arno hangt de ballonnen aan mijn broodmandje.

Nora houdt het mandje vast en wedt dat het niet lukt. Ik zeg niks, ze moeten dat zelf maar ondervinden.

Arno pakt de cavia's. De ene laat zich gedwee in dat mandje zetten, de andere piept als een idioot.

Die pootjes op de rand, die trillende snuitjes, dat zal ik nooit vergeten.

'Tataaaaaaa,' roept Nora.

Beng. Het mandje valt op de grond en de twee cavia's schieten weg onder Arno's bed.

Nora en ik krijgen de slappe lach. Arno wordt boos.

Hij kan echt driftig worden.

We worden de kamer uitgejaagd, de deur gaat op slot.

Ik weet zeker dat hij plannen maakt voor een ander experiment.

Soms maak ik me zorgen. Arno mag vanwege zijn epilepsie niet te lang achter de computer.

Maar kinderen zijn niet weg te slaan bij dat scherm.

Je moet dat een beetje in de gaten houden.

Ik ben niet voor te veel controle, maar ja, soms kan het niet anders.

Ik open de deur. Arno en Nora zitten achter het scherm.

Ze horen mij niet. Maar wat ik hoor... (*geeft een paar afgrijselijke kreten*)

Ik ga dichterbij, zie een stripfiguurtje een kale kamer inlopen.

De tweeling roept namen van kinderen uit hun klas. 'Nico, nee, het is...?'

Er verschijnen icoontjes: een zwaard. Een touw. Een pistool. Een cirkelzaag.

Ze klikken daarop en het stripfiguurtje wordt neergeschoten, doormidden gezaagd, gewurgd, doorboord, met de meest fantastische beeld en geluidseffecten.

Mijn kinderen lachen. 'Wat heeft dit te betekenen,' roep ik.

'Gewoon Painchamber, mam. Een spelletje.'

'Dat soort spelletjes wil ik niet meer zien'. Ik zet de computer uit.

De tweeling steekt hun middelvinger op. Niet waar ik bij ben, hè, ik ken ze.

's Avonds zegt Arno me dat hij wel gewonnen heeft met dat spelletje.

Ik heb liever dat je blijft bouwen. Voor Myamoto en Musashi.

Ik hoop dat Arno later architect wordt. (*vertrekt*)

Of uitvinder. Of hartchirurg. Boomchirurg. Fietsenmaker. Advocaat. Boswachter.

Iets met bruggen bouwen... ingenieur.

(Locatie: laan verderop, bij een boom)

VADER:

Wat is het lekkerste dat je ooit geroken hebt? Kom. Denk na.

Ik zou antwoorden: een kind. De kruin van je eigen kind.
Ga allemaal maar liggen. Ja, ga gerust liggen en sluit je ogen
Leg je oor op de grond, en luister. In deze grond liggen vele verhalen begraven.
De aarde zal ze je vertellen. Als je in staat bent om te luisteren, dan hoor je de stem van de stilte.
De vele stemmen van het verdriet. Je durft niet te gaan liggen?
Je durft niet dicht bij de doden te liggen.
Te vroeg, denk je, of te eng....ach, op een dag liggen we hier allemaal.
Ruik je het, de aarde, de bomen, het gras?
Luister.....
Hoor je het ritselen, het ruisen. Voel de duisternis, de nachtlucht op je huid, de uitgestrektheid van de wereld onder de grond, de wereld onder je voeten.

Ik heb hier van alles begraven. Verkeersdoden. Zelfmoordenaars. Bootvluchtelingen. Slachtoffers van geweld, criminaliteit, ouden van dagen.
Pasgeboren baby's in schoenendozen, doden in kisten, of in lakens gewikkeld.
Ik heb duizenden keren : 'Innige deelneming' gezegd. Elke dag zie ik kilo's zand en liters tranen.
En hysterie, verbijstering, schaamte. Agressie. Stilte. Ik dacht dat ik wist wat verdriet was.
Ik wist van niks, tot ik mijn eigen kind begroef.
Ik dacht dat je over verdriet het beste kon zwijgen. Ik zweeg om mijn vrouw geen pijn te doen.
Mijn vrouw zweeg om mij geen pijn te doen.
Waar je niet over spreekt, dat bestaat niet. Waar je niet aan denkt, dat bestaat niet.
Ik heb niemand iets te zeggen. Dat dacht ik.
Alle woorden zijn een smakeloos stuk kauwgom, kapot gekauwd door vele monden voor mij. Ik zwijg.
In elke stilte hoor ik mijn zoon. Arno zit als een rouwrandje om mijn gedachten.
Eigenlijk alles wat ik zie draagt de contouren van de dood al in zich.

Als je honger hebt, eet je. Als je het koud hebt, trek je dikke kleren aan.
Als je op reis gaat neem je een reisverzekering. Als je ziek wordt ga je naar een dokter.
Als je verdriet hebt sta je alleen. Zoek het maar uit. Er is geen verdrietverzekeraar, hartbeschermer, tranenparaplu. Iedereen zwijgt. Niemand weet iets te zeggen. Verdriet maakt de mensen stil.
Van de twaalf vrienden zijn er drie overgebleven. Mensen willen geen verdriet, pijn, mensen willen er niet over spreken. Ze zwijgen, durven niks te vragen. Ze kunnen er niet over spreken, willen geen contact met iemand die het niet goed gaat. Te lang niet goed gaat.
Na een tijd durf je er niet meer over te beginnen.
Verdriet maakt een mens niet populair.

We hebben Arno opgebaard in zijn eigen kamer.
Ik dacht aan alle Arno's die ik voor me heb gezien, tiener, puber, volwassen man, alle levens die ik voor hem uitgedacht had. Muzikant, advocaat, uitvinder.

Jonge vader met een stel kinderen om zijn nek, dollend door de tuin.
Een bezorgde Arno die mij als oude man aan de arm leidt op een wandeling langs zee.
Daar ligt hij, een bleke Arno die ik me nooit voorgesteld had.
Al zijn vrienden komen langs. Ze leggen bloemen, brieven in de kist, gedichten, tekeningen.
Ze steken een kaars aan, huilen, pakken elkaars hand vast, praten tegen hem.
Tegen mij zeggen ze dat ze het niet kunnen geloven.
De laatste dag dat hij opgebaard ligt, de begrafeniswagen staat al voor de deur, ze gaan de kist bijna sluiten, glipt er een meisje binnen. Ik weet niet wie ze is.
Dat kind staat me daar te daar te huilen.
Ze veegt haar wangen af, en dan streeft ze Arno's witte gezicht.
Ze buigt zich voorover en kust hem op zijn mond.
Ik sta in de deuropening en zeg niks. Het meisje loopt langs me de gang op.
'Wie ben jij,' vraag ik haar.
'Doornroosje,' zegt ze.

De wekker tikt door. De krant en de Donald Duck blijven komen.
Er worden babies verwekt, geboren. De oorlogen en rampen gaan verder.
Het is verbijsterend hoe de wereld verder gaat zonder op of omkijken.
Ik loop door een winkelstraat, bots tegen mensen met hun handen vol tassen.
Ze blaffen hun jengelende kinderen af. Dan wou ik dat ik een zware pistool had.
Dan blafte ik iedereen toe: 'FREEZE, sta allemaal godverdomme stil.
Handen in de lucht. Beseffen jullie wel dat jullie leven.'
Maar ik heb geen pistool in mijn broekzak.
Alleen een vol gesnotterde zakdoek.

Het is net of ik in een doodskist leef. Ik kan niet naar buiten kijken.
Alles is zwart. Mijn vrouw ligt in een andere kist.
We praten door de kieren waar spleetjes licht door komen.
Mijn vrouw kan ik niet aanraken.
Ze heeft een roestig hekwerk in haar hoofd dat piept en kreunt: tot hier, en niet verder. Het hek blijft dicht, en roest vast. Mijn zoon is weg en ik ben mijn vrouw aan het verliezen.
Ik mis mijn vrouw. Haar warme handen. Ze moet me omhelzen.
En als zij het niet doet, dan wil ik dat iemand anders me omhelst.
Als ik op straat loop heb ik soms de neiging naar een onbekende vrouw te gaan en te vragen: 'Zou u me niet even willen omhelzen. Gewoon even tegen u aandrukken.'

Ik heb me gedoucht. Schoon ondergoed aan, aftershave op.
Ik stap in de auto, rijd naar een andere stad, door een straat met roodverlichte etalages.
Ik kies een vrouw uit. Ga binnen. Betaal. Ze kleedt zich uit. Ik kleed mij uit.

Twee blote mensen pakken elkaar vast. Gaan op elkaar liggen. Zweten. Schokken. Ontspannen zich.
Ik stap terug in de auto en weet: dit is niet wat ik wil. Ik wil mijn eigen vrouw. Een levende Mia.
Ik wil dat ze huilt en niet doet of er niks aan de hand is.
Ze moet huilen, en dan pak ik haar vast. Dan voelen we allebei hoe we elkaar gemist hebben.

Ik kon heel lang niet slapen. Ik luisterde naar het kraken van de trap, de wind, de regen. Ik wachtte.
Arno ging terugkomen. Het was een kwajongensstreek, een flauwe grap.
We moesten gewoon heel hard: 'Arno, we houden van je,' roepen, en dan zou hij wel weer tevoorschijn komen.

Het was een uit de hand gelopen Verstoppertje. Dat hoopte ik. Dat maakte ik mezelf wijs.
Tot ik eindelijk snapte dat het spelletje afgelopen was. Ik was ontroostbaar.
Niemand kon mij troosten.

Alleen Arno, Arno moest mij troosten.
Ik ging troost zoeken bij Arno's graf. Bij de bomen.
Bij de steenmarters die holen maken in de graven.
Bij de eekhoortjes die nieuwsgierig afdalen.

Op een nacht zit ik op zijn grafsteen en ik zie in het zilverachtige licht van de maan de treurwilg recht tegenover me. In een keer snap ik waarom dat die boom een treurwilg heet.

Hij hangt voorover, zijn takken naar de grond. Steeds dieper.

Hij heeft heimwee naar de dode, hij wil de dode in zijn armen nemen, optillen, aan zijn stam drukken en zijn groene adem inblazen.

Ik zie die treurwilg en ik denk, dat ben ik.

Ik loop hoe langer hoe krommer, dadelijk sleep ik met mijn neus door het zand om maar ergens een spoor van mijn zoon op te vangen.

Om maar niks van de wereld om mij heen te zien.

Ik zit op de grafsteen, tot het eerste licht zich door het groen boort.

Een vlinder zigzagt langs me heen, landt op mijn blote arm. Flappert met zijn vleugels.

Ik hou me stil, als de tak van een boom. De vlinder zweeft een rondje, landt even op mijn hand.

Er is een ijle streling, een flinterdunne aanraking. Dan vliegt hij weg. Richting zon.

Die vlinder, de treurwilg trokken alle tranen uit me.

Ik zat daar te janken tot ik dacht dat ik een brok zout was. Ik voelde me licht. Lichter.

Ik ging naar huis. Kuste mijn vrouw wakker. Ze was aan het dromen over Arno, dat voelde ik.

Ik streefde haar voorzichtig alsof mijn vingers een stukje vlinder waren.

Ik drukte mijn natte wangen tegen haar aan en zeg: 'Mia, ons' Arno is weg, maar ik wil jou niet verliezen.'

Ze komt in mijn armen, ik sluit haar in en denk aan de takken van de treurwilg.

Aan de vlinder in het trillende licht. Ik fluister in haar oor:

'Verdriet, dat moet je vleugels geven. Dat moet kunnen vliegen, zweven. Soms landen.

Verdriet moet lucht hebben. Tranen moeten verdampen. Soms moet een mens regenen, anders is het altijd bewolkt in je kop.'

NORA (*komt aangelopen in mantel van popjes, sleept een enorme tak mee*)

Ik ben een fee, een slechte fee. Fee nummer dertien. In Doornroosje.

Ik ga een stukje voor jullie spelen, en als ik zo doe met mijn toverstokje (*zwaait met de tak door de lucht*) dan moeten jullie héél hard klappen:

Mmmhm, gezellig feestje hier. Meneer, mevrouw, collega feeën, heeft het gesmaakt?

Ik lust ook wel een hapje. Ah! Geen gouden bordje voor mij?

Ik ben niet welkom? (*doet gordijntje opzij, kijkt in wiegje*) Zo! Is dat de baby? Zit ik hier bij 't Lelijke Eendje, zit ik in het verkeerde sprookje? Wat een spuuglelijk mormel. Wie zijn de ouders. Jullie? Ah oké...

Dit roze monster zal sterven. Nee, niet aan een spinnenwiel. Wij hebben geen spinnenwielen.

Onze kleren worden gemaakt door kindertjes die in China, India sterven aan spinnenwielen en weefgetouwen.

Nee, dit kind hier zal sterven. 's Nachts. Heel stilletjes. In zijn eigen braaksel. (*zwaait met de tak, doet de feeënmantel uit*)

Ik heb heel lang gedroomd dat ik Arno met mijn toverstokje weer levend kon maken.

Ik heb lang geprobeerd met mijn toverstokje het verdriet van mijn ouders weg te toveren.

Een glimlach om hun mond. Een beetje plezier. Mijn toverstokje is uitgewerkt.

Jullie kunnen allemaal de pot op!

Hou je bek, blijf uit mijn buurt.

Kijk voor je. Wat zitten jullie me aan te kijken.

Ik hoef geen zogenaamd hartverwarmende aandacht, medelijden, zakdoeken.

Schouderklopjes, uitstel van proefwerken, snoep, Cola, geslijm, verplichte telefoontjes.

Laat me allemaal met rust of ik sla je neus dwars door je kop heen.

Dat dacht ik toen Arno overleden was. Waarom moest mijn broertje dood?

Tweelingen blijven toch altijd bij elkaar! Waarom niet één van die idioten van zijn klas? Of één van jullie?

Waarom moet ik pijn hebben. Ik wil geen pijn, verdriet. Ik wil dat alles weer is zoals vroeger.

Dat Arno leeft en gewoon epilepsie heeft.

Arno kon alles eerder dan ik. Hij werd als eerste geboren, navelstreng om zijn kop.

Zuurstofgebrek. Toen was hij al goed in aandacht trekken.

Arno kon eerder op het potje piesen, schrijven, de hoofdsteden van Europa opsommen, hoofdrekenen.

En sterven. Arno wilde stuntman worden. Hij beweerde altijd dat hij een grote stunt ging uithalen.

Dat heeft hij gedaan. De grote verdwijntruc.

Nu hij weg is, is hij de hele tijd in het hoofd van mijn ouders.

Het is Arno voor en Arno na. Zelfs als ze aan mij denken, dan denken ze aan Arno, dan denken ze: Als ons' Nora maar niks overkomt.

Ze zien mij niet, maar ze zien de herhaling van de horrorfilm met Arno in de hoofdrol.

Hoe vaak ik ook zeg: 'Ik heb geen epilepsie, ik blijf bij jullie, echt waar, ik hou van jullie, ik blijf ik blijf?'

Altijd die bange ogen. Ik ben Nora niet, ik ben 'Het zusje van Arno' geworden. 'Arno de Samoerai' (*maakt zwaardvechtbewegingen*) Ichi. Ni. San. Shi. Go. Roku.

Japanners zijn keurige mensen. Ze doen hun werk heel goed, werken lang en hard.

Japanse kinderen halen de beste cijfers op school. Japanners zijn superbeleefd.

Ze laten zich glimlachend in de metro duwen.

In hun vrije tijd lezen ze stripverhalen waarin vrouwen de kop wordt afgehakt, kinderen worden driedubbel en dwars verkracht, mannen doorboren elkaar met zwaarden.

Fontein van bloed, smurrie, ingewanden op die keurige Japanse straten....

Dat soort strips lezen ze, en dan gaan ze glimlachend slapen, of weer naar hun werk.

'Bij die Japanners weet je nooit wat ze denken. Echt voelen.'

Zegt mijn moeder. Mijn moeder is zelf net een Japanse. Ze doet alsof er niets aan de hand is.

Toen Arno stierf werd mijn moeder getikt en mijn vader kaal. Van verdriet word je d'r niet mooier op.

Op een dag is de geiser kapot. Mijn vader blijft zitten, mijn moeder trekt haar schouders op.

Ik bel bij de burens aan. 'De leidingen zijn verkalkt. Verstopt,' zegt de buurman.

Hij haalt de geiser uit elkaar, pakt er een stuk uit, en giet zoutzuur naar binnen. Sssshhhh.

Binnen een kwartier is alle kalk weg Ik roep: 'He mam, d'r is weer lekker warm water.'

Ze reageert niet. Mijn moeder is ook verkalkt. Dichtgemetseld. Ze huilt niet. Ze wil niet huilen.

Want ze wil niet dat Arno dood is. Misschien huilt ze als wij niet kijken. Van binnen.

Al die tranen blijven binnen. In tranen zit ook een soort kalk. Denk ik.

Mijn moeder is van binnen helemaal wit van al die tranen, al die kalk.

Als mijn moeder doodgaat, als haar lichaam vergaat, dan blijft er een porseleinen mama over.

Een witte vaas van verdriet.

Ik ga soms Arno's kamer binnen. Ik denk: ik mag hier niet binnen. Als ik dat toch doe krijg ik een epileptische aanval. Of grijs haar of zo overal plakken eczeem in fluorescerende kleuren zodat alle kinderen op school me zullen uitlachen.

Ik hoop dat hij gewoon op bed een Manga strip ligt te lezen.

Ik doe de deur open en Arno's spulletjes liggen daar stil.

Alsof hij even weg is, maar elk moment terug kan komen.

Alsof de computer, zijn elektrische trein, de duizend bouw pakketvliegtuigjes, de auto's met afstandsbediening, de boeken, zijn Nintendo, Batman, Spiderman en Samoerai aan de muur, hun adem inhouden en altijd zullen blijven inhouden tot hij terugkomt en dan (*zucht van ontspanning*) doen.

Mijn vader komt binnen. Ik zie rode ogen, en ik weet hoe laat het is.

Het is te laat. Het zal altijd te laat zijn.

Ik sla mijn armen om hem heen. Hij begint te schokken. Dan zakt hij in elkaar.

Hij huilt met diepe uithalen. Ik wil dat niet zien.
Mijn vader die altijd groot en sterk is wordt een klein verdrietig mensje.
Ik haal een doos tissues uit de badkamer. Hij blijft er maar tissues uittrekken, volsnuiten, fijn proppen.
Hij is een hoopje ellende naast een berg verfrommelde zakdoekjes. Ik wil hem troosten.
Ik aai over zijn kalende hoofd. Hij haalt zijn neus op, en probeert naar me te lachen, maar het lukt niet echt. Ik wil iets liefs zeggen maar ik weet niet meteen wat. Ik ga op Arno's bed zitten.
'Pappa, als ik alle zakdoeken die ik vol gesnotterd heb naast elkaar zou leggen, dan zou heel Europa bedekt zijn met één groot kletsnat laken.'
Mijn vader veegt zijn neus af. Hij drukt een kus op mijn kruin en sluit de deur.
Als hij weg is bid ik: God als je bestaat, zorg dan dat alles weer in orde komt.
God, als je niet bestaat, zorg dan ook dat alles weer in orde komt.
Maar God heeft niks van zich laten horen. God is doofstom, zeker?
Of een grote sadist, daar zo ergens tussen de wolken.
Ik heb geen pleisters en zakdoeken gekregen van hierboven.
Ik hield het niet meer uit. Ik heb van Arno mijn kleine broertje gemaakt.
Hoe kleiner mijn broertje, hoe kleiner de pijn. Zo (*gebaar van wijsvingers en duimen tegen elkaar aan en daar doorheen kijken*) klein is Arno. Hij woont onder mijn huid, wast zich in mijn tranen.
Hij is een stripfiguur in het zwart van mijn ogen. Arno danst op het puntje van mijn tong.
Als het koud is warmt hij zich aan mijn adem. 's Nachts geef ik hem een donker kamertje in mijn hart.
Hij slaapt links. Ik slaap rechts. Onze wangen liggen tegen elkaar. We vallen samen in slaap.
We dromen hetzelfde. Alleen tweelingen kunnen dezelfde droom hebben. Dit is onze droom.

(Locatie: Voor de kapel)

Droom: Nora haalt Arno.

Moeder zit met het kostuum van de prins over haar knieën geslagen. Vader zit ernaast.

Nora dumt Arno lachend naar voren. Arno zet het Doornroosjelied in.

Moeder slaat hem de prinsenmantel om, zet een kroontje op zijn hoofd, doet zijn haar goed.

Vader, moeder en Nora zingen het lied mee, nadat Arno het eerst een keer heeft gezongen.

Daarna draait de familie zich om, en gaan zingend af)

Doornroosje lied.

Liefste, mijn liefste

Wat lig je daar zo stil.

Je glimlach bevroren

Je lichaam zo kil

Honderd jaar wachten

Eens komt het uur

Ijsbloemen smelten

Je ogen vol vuur

Je bloeit in ons hart

Je groeit in ons hoofd

Eens word je wakker

Zoals het sprookje belooft

Roos, Doornroosje

Een kus op je mond.

Een roos op je wangen

Voor eeuwig bij ons

© Hanneke Paauwe, Brussel 2005.